

[Anne Grete Holmsgård]

vil hver lønarbejder tabe 4 dagløn om året på denne konto. Gennemsnit siger imidlertid ikke så meget om, hvordan den enkelte familie rammes. For familier med små børn, der får børnesygdomme og infektioner på stribet, bliver det langt værre.

Statsministerens udtalelser om, at forældrene blot kan gnave sig ind på de fem ugers ferie, er arrogant, for det er netop den familie, der har haft megen sygdom blandt de voksne eller blandt børnene, der har allerhårdst brug for hele ferien, og den ferie er ikke en dag for lang i forvejen. Resultatet vil for mange ganske givet blive en tilbagevenden til tidligere tider, hvor man lod børnene være alene hjemme og låste døren, mens man gik på arbejde.

Oven i dette er der lagt op til stigende takster i den kollektive trafik, stigende betaling for forebyggende tandpleje, receptafgift, nedskæring på boligsikring og boligydelse for pensionisterne, der jo ellers skulle gå fri, og kraftige stigninger i daginstitutionsbetalingerne. I Københavns kommune vil det over de næste to år betyde en stigning på 1.300 kr. for en vuggestueplads, men det skal nok få ventelisterne til at forsvinde, når familien finder ud af, at de fremover skal tjene 4.000 kr. om måneden alene for at få ét barn i vuggestue. Den kristelige familiepolitik, der lader hånt om, at børn faktisk trives ved at komme ud blandt andre børn under gode forhold, kan notere sig en sejr. Dette vil betyde, at det vil blive reglen snarere end undtagelsen, at jævne indkomstgrupper får beskåret deres indtægt med 1.500 kr. om måneden, mens priserne fortsat stiger.

Hårdest vil det gå ud over de lavtlønnede, dagpengemodtagerne og specielt de enlige forsørgere. Der vil her være tale om mennesker, der har tilstrækkeligt lave indtægter til at blive ramt af forringelsen af boligsikringen. Hvis de bor relativt billigt, vil de blive ramt af stigende husleje i såvel det ældre almennyttige byggeri som det private udlejningsbyggeri. Har de halvvoksne børn, vil de miste ungdomsydelsen og få det langt lavere børnetilskud. Alt andet lige vil den enlige forsøger desuden blive ramt særlig kraftigt af stigende institutionspriser, dyrere kollektiv trafik og alle de øvrige forringelser, og det er netop disse mennesker, der ikke har nogen steder at skære af, fordi hver eneste krone allerede er sat af til faste udgifter. Mange,

der er tvunget til at leve på kontanthjælp, og mange enlige må desuden se frem til at blive blandt de 37.000, der straks skal overføres til varig hjælp, den laveste sats, folkepensionens beløb plus et tillæg på 450 kr. pr. barn, hvis regeringen gennemfører sine hensigter om at overføre alle, der har fået forbigående hjælp i mere end 9 måneder, til varig hjælp.

I øvrigt er det det rene hykleri, når regeringen påstår, at pensionisterne skal gå fri. Fjernelsen af laveste invalidepension, som regeringspartierne selv stemte for, bliver annulleret, ligesom boligydelsen til pensionister gøres dårligere. For mange vil det ganske enkelt ikke være muligt at klare sig, selv når der skæres i de faste udgifter.

Socialdemokratiet har afvist langt det meste af regeringens udspil og krævet social balance, hvis de skal medvirke til at gennemføre forslagene. Det måtte de selvsagt gøre, men det kan ikke skjule, at socialdemokratiets egen krisepolitik også bygger på offentlige nedskæringer, på lønpolitik og på udvidet støtte til arbejdsgiverne. Den socialdemokratiske regering var også indstillet på, at lønniveauet skulle ned på et niveau svarende til Danmarks vigtigste samhandelspartner. Det ville efter alt at dømme også have forudsat et regeringsindgreb i løndannelsen, selv om dette ikke blev sagt klart i regeringens udspil fra 1. september i år. Socialdemokratiet er bidt af den samme økonomiske filosofi som de borgerlige, og partiet har med sine gentagne indgreb over for lønnen, herunder dyrtidsrøveri og asociale nedskæringer, banet vejen for en bredere accept af, at det skal være lønmodtagerne, der skal betale omkostningerne ved krisen.

Hr. Anker Jørgensen ønskede imidlertid ikke at tage den fulde konsekvens af konkurrenceforbedringsfilosofien. Det har den nye statsminister nu gjort for ham, og resultatet af den borgerlige regerings krisepolitik kan derfor med fuld berettigelse beteges som den yderste konsekvens af den, socialdemokratiet har ført: lønpolitik, offentlige nedskæringer og leflen for arbejdsgiverne. Det ved socialdemokraterne her i salen godt. Septemberudspillet var en glimrende illustration. Her var de gamle socialdemokratiske mærkesager som arbejdstidsnedsættelse, betalt uddannelse i arbejdstiden m.m. reduceret til luftige hensigtserklæringer, der skulle indtages i trepartsforhandlinger med lønpoli-